

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

Măsurile provizorii și măsurile preventive prevăzute prin Legea privind executarea hotărârilor judecătorești în materie civilă și garantarea creanțelor (*Zakon o izvršbi in zavarovanju, ZIZ*) reprezintă hotărâri preliminare și provizorii.

Întrucât măsurile preventive (pe termen mai lung), în sensul garantării forțate a creanțelor, ZIZ permite garantarea unei creanțe al cărei titular are drept de retenție asupra unui bun imobil, a unui bun mobil sau a unei participații. Un creditor poate solicita măsuri pentru garantarea forțată a creanțelor pe aceeași bază ca și executarea silită, adică pe baza unui titlu executoriu, spre deosebire de hotărârile preliminare și preventive, care sunt măsuri cu caracter temporar și pot fi solicitate în condițiile stabilite mai jos.

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

Hotărârea preliminară: Instanța emite o hotărâre preliminară în temeiul unei decizii a unei instanțe naționale sau a unei alte autorități cu privire la o creanță pecuniară care nu este încă executabilă, dacă creditorul poate demonstra că există riscul ca executarea creanței să fie imposibilă altfel sau să fie îngreunată semnificativ.

Hotărârea provizorie: Hotărârile provizorii sunt măsuri temporare pentru garantarea creanțelor menite fie să mențină statu-quo-ul, fie să stabilească o situație nouă, provizorie în vederea executării efective a creanțelor creditorului la o dată ulterioară (hotărâri cu caracter de protecție) sau în vederea prevenirii consecințelor grave și nefaste și amenințării violenței (hotărâri cu caracter de reglementare).

În temeiul ZIZ, **hotărârile provizorii** pot fi împărțite în **hotărâri pentru garantarea creanțelor pecuniare** și **hotărâri pentru garantarea creanțelor nepecuniare**.

O instanță emite o **hotărâre provizorie pentru garantarea unei creanțe pecuniare** dacă creditorul poate demonstra posibilitatea existenței unei creanțe sau faptul că va apărea o creanță împotriva debitorului, dacă creditorul poate demonstra riscul posibil ca, din cauza cedării, ascunderii sau altui tip de utilizare a bunurilor de către debitor, executarea silită a creanței să fie imposibilă sau îngreunată considerabil.

Un creditor nu are obligația să demonstreze că există un risc, dacă demonstrează că este probabil ca debitorul să sufere numai un prejudiciu nesemnificativ din ordinul propus. Se consideră că un risc a fost demonstrat dacă creanța urmează să fie executată în străinătate, în afară de cazul în care aceasta urmează să fie executată într-un stat membru al Uniunii Europene.

Instanța emite o **hotărâre provizorie pentru garantarea unei creanțe nepecuniare** dacă creditorul poate demonstra posibilitatea existenței unei creanțe sau faptul că va apărea o creanță împotriva debitorului.

De asemenea, creditorul trebuie să dovedească existența uneia dintre următoarele condiții prealabile:

riscul ca executarea creanței va fi imposibilă sau îngreunată considerabil;

hotărârea este necesară pentru împiedicarea utilizării forței sau pentru prevenirea apariției prejudiciilor ireparabile;

debitorul nu va suferi mai multe consecințe negative decât creditorul dacă hotărârea provizorie emisă se dovedește a fi nefondată în cursul procedurilor.

2.1 Procedura

Hotărâre preliminară: instanța care ar avea competența de a exercita executarea silită asupra unui obiect pentru care a fost făcută o solicitare de garantare are competența teritorială de a decide cu privire la o solicitare de a garanta o creanță prin intermediul unei hotărâri preliminare și de a garanta creanța.

După depunerea unei solicitări pentru o hotărâre preliminară și după studierea condițiilor pentru eliberarea unei hotărâri preliminare, instanța emite o decizie prin care indică, inter alia, valoarea creanței garantate, împreună cu dobânda și costurile, garanția stabilită și perioada de timp pentru care instanța o acordă. O hotărâre preliminară nu poate dura mai mult de opt zile de la apariția condițiilor pentru executarea silită.

În cazul în care perioada pentru care instanța a aprobat o hotărâre preliminară expiră înainte ca decizia pe baza căreia a fost emisă hotărârea preliminară să devină executorie, instanța, la cererea creditorului, prelungește hotărârea cu condiția ca circumstanțele în care a fost emisă să nu se fi schimbat.

Hotărârea provizorie: în cazul în care sunt inițiate proceduri în materie civilă sau alte proceduri judiciare, decizia este adoptată de către instanța care deține competența și în cadrul căreia urmează să se desfășoare procedurile. Instanța competentă să se pronunțe cu privire la regulile unei proceduri speciale în materie matrimonială sau în cazul litigiilor dintre părinți și copii, pentru care s-a formulat o cerere de garantare printr-o hotărâre provizorie înainte de începerea unei proceduri judiciare, este instanța regională, care are competența de a garanta creanța. Instanța competentă să se pronunțe cu privire la cererea de garantare printr-o hotărâre provizorie depusă înainte de începerea unei proceduri judiciare în temeiul legii care reglementează prevenirea violenței în familie și să garanteze creanța este instanța regională, competentă în această procedură. În cazul în care nu sunt inițiate proceduri în materie civilă sau alte proceduri judiciare, instanța care deține competența de a lua decizia pe baza cererii de garantare a creanțelor prin intermediul unei hotărâri provizorii sau chiar de garantare a creanței este instanța cu competență teritorială care ar avea competența de a decide cu privire la cererea de executare silită.

Prin urmare, urmează ca competența teritorială a instanțelor de a emite hotărâri provizorii în aceste cazuri să fie stabilită în ceea ce privește obiectul garanției unei creanțe. În cazul în care acestea reprezintă bunuri mobile, instanța cu competență teritorială este instanța de executare în regiunea în care sunt situate bunurile sau regiunea în care debitorul își are reședința permanentă sau temporară. În cazul în care obiectul garanției este reprezentat de o creanță pecuniară, de un titlu financiar contabilizat sau de un alt drept de proprietate al debitorului, instanța cu competență teritorială este în general instanța competentă în regiunea în care debitorul își are reședința sau sediul social. Dacă obiectul garanției este reprezentat de acțiunile unui partener din cadrul unei societăți, instanța cu competență teritorială este instanța competentă în regiunea în care este situat sediul social al societății. Dacă obiectul garanției este reprezentat de bunuri imobile, instanța cu competență teritorială este instanța competentă în regiunea în care sunt situate bunurile imobile.

2.2 Principalele condiții

Instanța emite o **hotărâre preliminară** în temeiul unei decizii a unei instanțe naționale sau a unei alte autorități cu privire la o creanță pecuniară care nu este încă executabilă, dacă creditorul poate demonstra că există riscul ca executarea creanței să fie imposibilă altfel sau să fie îngreunată semnificativ. Se consideră că acest tip de risc a fost demonstrat dacă solicitarea de garantare a unei creanțe prin intermediul unei hotărâri preliminare se bazează pe oricare dintre următoarele elemente:

pe o hotărâre emisă în cadrul procedurilor în materie penală prin care s-a aprobat creanța părții vătămate cu privire la dreptul de proprietate și a fost depusă o cerere de rejudicare împotriva hotărârii.

pe o decizie în baza căreia executarea ar trebui să fie efectuată în străinătate, în afară de cazul în care executarea ar trebui să fie efectuată într-un stat membru al Uniunii Europene;

pe o hotărâre de recunoaștere împotriva căreia a fost depus recurs (în acest caz, instanța poate, la solicitarea debitorului, să stabilească o condiție pentru garantarea creanței prin intermediul unei hotărâri preliminare, astfel încât creditorul să înainteze spre rejudicare o garantare a creanței pentru prejudiciul pe care debitorul l-ar putea suferi ca rezultat al unei hotărâri preliminare);

pe un acord încheiat înaintea unei instanțe sau a unui organism administrativ care face obiectul unui recurs, conform modalităților prevăzute de lege (în acest caz, instanța poate, la solicitarea debitorului, să stabilească o condiție pentru garantarea creanței prin intermediul unei hotărâri preliminare, astfel încât creditorul să înainteze spre rejudicare o garantare a creanței pentru prejudiciul pe care debitorul l-ar putea suferi ca rezultat al unei hotărâri preliminare);

pe o înregistrare notarială care este un titlu executoriu asupra unei creanțe pecuniare care nu este încă exigibilă.

Instanța aprobă garantarea unei creanțe prin intermediul unei hotărâri preliminare pentru o creanță de întreținere prevăzută legal care nu a devenit exigibilă încă, despăgubiri pentru creanța de întreținere din cauza decesului persoanei care a acordat-o și despăgubiri pentru prejudiciul provocat de o reducere din pierderea activității sau din pierderea capacității de muncă numai pentru sume care vor deveni exigibile în termen de un an.

În aceste cazuri, se presupune că riscul a fost demonstrat dacă executarea unei creanțe pentru recuperarea unei sume care a devenit exigibilă a fost deja solicitată împotriva debitorului sau dacă a fost propusă o astfel de executare.

O instanță emite o **hotărâre provizorie pentru garantarea unei creanțe pecuniare** în următoarele condiții: dacă creditorul poate demonstra posibilitatea existenței unei creanțe sau apariției unei creanțe împotriva unui debitor și dacă creditorul demonstrează riscul probabil ca din cauza cedării, ascunderii sau altui tip de utilizare a bunurilor de către debitor, executarea silită a creanței să fie imposibilă sau îngreunată considerabil (risc subiectiv).

O instanță emite o **hotărâre provizorie pentru garantarea unei creanțe nepecuniare** în următoarele condiții: dacă creditorul poate demonstra posibilitatea existenței unei creanțe sau apariției unei creanțe împotriva unui debitor și dacă creditorul demonstrează probabilitatea îndeplinirii uneia dintre următoarele condiții prealabile: riscul că executarea creanței va fi imposibilă sau îngreunată considerabil; hotărârea este necesară pentru împiedicarea utilizării forței sau pentru prevenirea apariției prejudiciilor ireparabile; debitorul nu va suferi mai multe consecințe negative decât creditorul dacă hotărârea provizorie emisă se dovedește a fi nefondată în cursul procedurilor.

În ambele cazuri (hotărâri provizorii pentru garantarea creanțelor pecuniare hotărâri provizorii pentru garantarea creanțelor nepecuniare), un creditor nu are obligația de a dovedi că există un risc, dacă acesta demonstrează că este improbabil ca debitorul să sufere numai un prejudiciu nesemnificativ din cauza hotărârii pronunțate. În ambele cazuri, se consideră că un risc a fost demonstrat dacă creanța urmează să fie executată în străinătate, în afară de cazul în care aceasta urmează să fie executată în alt stat membru al Uniunii Europene.

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

Oricare dintre proprietățile debitorului poate face obiectul unei hotărâri preliminare sau provizorii, de exemplu, depozitele de numerar în conturi bancare, bunurile mobile, vehiculele înmatriculate, bunurile imobile și alte drepturi de proprietate în măsura în care acestea nu fac obiectul derogării de la executarea silită în temeiul legii sau în cazul cărora nu există niciun drept restricționat în mod legal de executare silită (de exemplu, obiectele care nu sunt în circulație, resurse minerale, obiecte solicitate de către debitor în vederea prestării unui serviciu public etc.).

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

Hotărâri preliminare: o instanță poate specifica următoarele hotărâri preliminare: confiscarea bunurilor mobile și înregistrarea confiscării în registru, dacă este ținut un astfel de registru; confiscarea creanțelor pecuniare sau a creanțelor referitoare la predarea bunurilor; anexarea altor drepturi de proprietate sau drepturi materiale; confiscarea unei sume din contul debitorului care se găsește într-un cont deschis la o instituție de plată autorizată; înregistrarea unui drept de retenție în registrul societății asupra acțiunilor unui acționar al societății, sau în registrul central asupra unui titlu financiar contabilizat; înregistrarea provizorie a unui drept de retenție asupra bunurilor imobile ale debitorului sau a unui drept introdus asupra bunurilor imobile.

O instanță poate permite vânzarea bunurilor mobile confiscate dacă acestea se altorează sau dacă există un risc ca prețul acestora să scadă semnificativ, dacă vânzarea bunurilor confiscate este efectuată în conformitate cu dispozițiile prevăzute în ZIZ cu privire la executarea bunurilor mobile.

Dacă instanța acordă o creanță prin intermediul unei hotărâri preliminare, la solicitarea creditorului sau debitorului, permite transferarea creanței restricționate la creditor pentru rambursare dacă există riscul ca o întârziere să ducă la nerambursarea unei creanțe sau ca dreptul de recurs împotriva unei părți terțe să fie pierdut.

Suma obținută în urma vânzării bunurilor sau a rambursării unei creanțe este păstrată de către instanță până în momentul în care hotărârea preliminară încetează sau până în momentul în care creditorul solicită executarea, dar nu mai mult de 30 de zile de la data la care creanța devine executorie.

Hotărârea provizorie: Hotărâri provizorii pentru garantarea creanțelor pecuniare pot fi toate măsurile prin care se poate atinge obiectivul de garantare a creanțelor și care pot avea, în ceea ce privește obiectivele pe care le urmăresc, numai caracter de protecție. Legea enumeră următoarele tipuri de hotărâri provizorii pentru garantarea creanțelor pecuniare prin intermediul exemplelor: o interdicție asupra unui debitor de a utiliza în mod liber bunurile mobile și de a depozita astfel de bunuri; o interdicție asupra unui debitor de a-și transfera sau de a ipoteca proprietatea sau drepturile sale imobiliare în rem în proprietate imobiliară înregistrată în favoarea sa, iar acea interdicție este înregistrată în registrul funciar; o interdicție asupra unui debitor al debitorului care achită creanțele sau predă bunurile debitorului; o interdicție asupra unui debitor care primește bunurile, rambursează creanțele sau le utilizează în mod liber și o instrucțiune transmisă unei organizații care efectuează tranzacții de plată de a refuza achitarea din contul debitorului către debitor sau altă persoană conform instrucțiunilor debitorului a sumei de bani cu privire la care hotărârea provizorie a fost înaintată.

Hotărâri provizorii pentru garantarea creanțelor nepecuniare pot fi, de asemenea, toate măsurile prin care se poate atinge obiectivul de garantare a creanțelor și care pot avea, în ceea ce privește obiectivele pe care le urmăresc, caracter de protecție sau de reglementare. Legea enumeră următoarele tipuri de hotărâri provizorii pentru garantarea creanțelor nepecuniare prin intermediul exemplelor: o interdicție cu privire la transferul sau ipotecarea bunurilor mobile cu care are legătură creanța și impunerea hotărârii de păstrare în siguranță a unor astfel de bunuri; o interdicție asupra unui debitor de a transfera sau ipoteca proprietatea imobiliară cu care are legătură creanța, iar respectiva interdicție trebuie înregistrată în registrul funciar; o interdicție asupra debitorului de a face orice lucru care ar putea cauza prejudiciu creditorului, sau o interdicție asupra acestuia de a aduce orice modificări bunurilor cu care creanța are legătură și impunerea unei amenzi în cazul unei încălcări a respectivei interdicții; o interdicție asupra unui debitor al debitorului care predă celui menționat anterior bunurile cu care creanța are legătură; plata unor despăgubiri unui angajat pentru pierderea unui salariu în timp ce un litigiu este în curs de desfășurare și depășește legalitatea unei decizii de încheiere a raportului de muncă, dacă aceste despăgubiri sunt necesare pentru a întreține angajatul și persoanele pe care s-au obligat să le întrețină conform legii.

Atunci când o decizie sau o hotărâre provizorie este emisă în procesele în materie civilă sau în alte procese, aceasta are efectul unei decizii de executare; aceasta permite doar intervenția în sfera de interes a debitorului, nu și în cea a oricărei părți terțe. Prin urmare, emiterea unei hotărâri provizorii nu conduce la apariția unui drept de retenție asupra bunului care trebuie garantat.

În consecință, dacă, de exemplu, o hotărâre provizorie interzice unui debitor să utilizeze în mod liber un obiect care trebuie să fie garantat, aceasta nu împiedică intervenția legală a altei persoane în ceea ce privește bunul respectiv (de exemplu, în procedurile de executare). În cazul în care un debitor nu ia în considerare o hotărâre provizorie de acest fel, singura consecință este că creditorul are dreptul de a contesta actele juridice care îi provoacă prejudicii, în conformitate cu normele generale ale dreptului obligațional. Persoanele care achiziționează bunuri pe care debitorul nu are libertatea de a le utiliza sunt, în astfel de cazuri, protejate dacă le-au achiziționat cu bună-credință (nu au știut și nu ar fi putut ști că o astfel de faptă a provocat prejudicii creditorului). Dacă persoana care achiziționează bunurile nu le-a achiziționat cu bună-credință, actul juridic încetează să mai fie valabil numai în ceea ce îl privește pe creditor (reclamant) și în măsura în care este necesar să ramburseze creanța creditorului.

În cazul în care debitorul încalcă o hotărâre provizorie, acesta răspunde penal pentru infracțiunea de violare a drepturilor altei persoane. De asemenea, instanța de executare poate impune o amendă asupra unui debitor care încalcă o hotărâre provizorie, iar debitorul are dreptul de a cere despăgubiri din partea creditorului pentru prejudiciul pe care i l-a produs printr-o hotărâre provizorie care a fost nefondată sau pentru care creditorul nu era îndreptățit. O hotărâre provizorie poate, de asemenea, să impună o interdicție asupra plăților care sunt făcute în contul unui debitor al debitorului (de exemplu, o bancă); în acest caz interdicția este valabilă din momentul în care este transmisă către debitorul debitorului. În momentul primirii interdicției, acesta din urmă poate să nu își mai îndeplinească efectiv obligațiile față de debitor și poate, de asemenea, să fie pasibil de plata unor despăgubiri creditorului. În procedurile pentru emiterea unei hotărâri provizorii, banca poate divulga informații cu privire la existența și numărul de conturi de tranzacții, sau alte creanțe care există asupra debitorului, numai la solicitarea instanței; informații cu privire la numerele de cont curent ale persoanelor juridice și chiar dacă aceste conturi sunt înghețate, acestea pot fi accesate public, cu toate acestea, pe site-ul de Internet al Agenției Republicii Slovenia pentru Evidențele Juridice Publice și Servicii Conexe (*Agencija Republike Slovenije za javnopravne evidence in storitve*).

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

O decizie cu privire la o *hotărâre preliminară* emisă de către instanță trebuie să precizeze, inter alia, suma creanței garantate, împreună cu dobânda și costurile, garanția stabilită și **perioada de timp pentru care instanța a acordat-o**, dacă hotărârea preliminară nu poate fi valabilă *mai mult de opt zile de la constituirea condițiilor pentru executare*.

Perioada de valabilitate a unei hotărâri provizorii nu este stabilită prin lege; ci mai degrabă aceasta este stabilită de către instanță în decizia de impunere a hotărârii provizorii. Dacă o hotărâre este emisă înaintea înaintării unei acțiuni în instanță sau începerii altei proceduri, sau dacă este emisă o hotărâre pentru garantarea unei creanțe care nu a fost constituită încă, instanța îi acordă creditorului un termen final prin care acesta trebuie să înceapă o procedură sau să înainteze o acțiune în instanță. Dacă creditorul nu reușește să înainteze o acțiune în instanță sau să demareze o procedură în acest termen final, instanța oprește procedurile. Hotărârile provizorii pot rămâne în vigoare după data publicării deciziei instanței în legătură cu care au fost emise.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

Un debitor poate formula o obiecție împotriva unei decizii cu privire la o hotărâre preliminară sau împotriva unei decizii cu privire la o hotărâre provizorie în termen de opt zile de la transmiterea deciziei. Acest lucru trebuie să se facă la instanța care a emis decizia cu privire la hotărârea preliminară sau provizorie; aceeași instanță decide apoi cu privire la obiecție.

Un debitor sau un creditor poate face recurs împotriva deciziei unei instanțe cu privire la o obiecție și împotriva unei decizii de respingere a unei cereri de pronunțare a unei hotărâri provizorii la instanța care a emis decizia, în termen de opt zile de la anunțarea deciziei. Acest recurs trebuie soluționat de către o instanță de al doilea grad de jurisdicție. În general, obiecțiile și recursurile nu suspendă procedurile.

Linkuri utile

<http://www.pisrs.si/Pis.web/>

<https://www.uradni-list.si/>

<http://www.dz-rs.si/wps/portal/Home/deloDZ/zakonodaja/preciscenaBesedilaZakonov>

<http://www.sodisce.si/>

<http://www.ajpes.si/>

Ultima actualizare: 09/01/2020

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.